

SLAVKOVSKÉ NOVINY

pro město Slavkov a okolí.

27. května 1945.

2 — Kč

Číslo 25.

61 let našeho pana presidenta.

Prapory dosud vlají, srdce se ještě zachvívá radostným pohnutím a sváteční poklid dosud spočívá nad ulicemi našeho města, třebaže už řada dní uplynula od doby, co jeho zrak po prvé po sedmi letech spočinul na nás a náš na něm. Vzpomeňme si na ty krásné chvíle, jež nám zde ve Slavkově připravil a řekněme s celým národem upřímně: Vyrostl náš Edvard Beneš v našich srdcích od té doby, co ho známe a hlavně v době, co jsme ho neviděli. Nestydíme se za to říci mu, že ho máme rádi. Vždyť přijel neokázale, prostě, jako někdo milý z daleka, asi jako otec nebo matka, a přece největší z nás. Neboť největší je břímě, jež nesl a nese a nejtěžší je jeho odpovědnost, kterou má za převzaté dědictví před celou naší českou minulostí, před námi žijícími a před pokolením budoucím.

Nebylo v dějinách lidstva dob neklidnějších a pohnutějších než údobí, jimiž lidstvo právě procházelo a prochází. A hle, právě v tyto doby ho vůle národa uvádí na Hradčany, královského sídla nad Vltavou. Vrcholky šumavských hvozdů se zachvívaly prvními nárazy blížící se bouře a hladina Vltavy, jež od pradávna zrcadlila osudy svého lidu, zšedla jako nikdy před tím v dějinách. To nebyl Ota Braniborský, co se blížilo, bylo to něco horšího, popraviště!

V té době za rakví velikého hospodáře — presidenta Masaryka — kráčel muž, na nějž upírala zraky celá Evropa. Vždyť to nebyla žádná tajnost, že první úder bude namířen právě proti němu a jeho národu. Aby se zachránil, uchopil se národ křečovitě svých dějin a dal se pod ochranu svatovítské katedrály. Jediné, co nám zbylo v této době ze slavných dob, byl blikající plamének víry. President Beneš však věřil za nás. Znali jsme ho a měřili jsme ho jeho dílem. Na výsluní poct, jichž se mu už jako ministru zahraničních věcí dostalo, hřál se celý národ. Věděli jsme, že je veden duchem velikého svého předchůdce. Celý národ znal jeho neúmornou píli, houževnatost, jasný pohled do budoucna. Jistota a víra, kterou vyzařoval daleko přes oceány, rozsávala ve válce klid po českých vsích a městech.

Jemná ruka Masarykova formovala do žulového kvádru světových dějin naši svobodu po 20 let. President Beneš jeho úkol převzal a pokračuje v něm. S houževnatostí a energií jemu vlastní staví se k velikému dílu. Chce, aby naše vlast — srdce Evropy, byla veliká a její tep silný, aby si podmaňovala svět velikými myšlenkami našich i světových dějin, vloženými jí do základů, pravdou a vírou v člověka, v lidství. Úkol jeho těžký.

Tak jako kdysi nad rakví Masarykovou, volá nyní nad rakvemi našich mučedníků národ k spolupráci. My mu pomůžeme nésti břímě. Všichni, muži, ženy, děti, mladí i starí, postavme se v den jeho 61. narozenin svorně za našeho presidenta Edvarda Beneše a za jeho dílo. Slibme mu věrnost. To bude nejkrásnější dar k jeho narozeninám.

J. H.

Zprávy z Londýna.

V Anglii se představil 8 členný válečný kabinet. V hlavních oborech, mín. předsednictví, války, zahraničí, financí, nenastaly změny.

Hopkins přijel do Moskvy a současně jiný pověřenec amerického prezidenta — Davis — do Londýna. Projednají všechny důležité otázky mezi Moskvou, Londýnem a Washingtonem.

Stettinius, americký ministr zahraničí měl v San Francisku důležité porady s delegáty Sovětského svazu, Číny, Anglie a Francie.

Norská vláda se po pěti letech vrací z Londýna do Norska.

Tito a Churchill si vyměnili přátelské telegramy. Jednání o Terst pokračuje.

Válka v Japonsku pokračuje velkými nálety na ostrov Kiu-Siu a hlavní město Tokio. Ve dvou dnech bylo svrženo přes 8.000 tun bomb.

Akt o zločinech a škodách,

způsobených německými okupanty v okrese slavkovském.

Dne 24. května 1945 zjistila komise, složená z předsedy okresního Národního výboru Františka Kostíka, předsedy místního Národního výboru Ladislava Vykoupila, velitele národní bezpečnosti Aloise Bejčka, velitele národní milice Jaroslava Krauhuly a členů Národního výboru Jos. Hanáka a P. Jana Mrvy toto:

1. Za dobu německé okupace od roku 1939 do roku 1945 byla způsobena německými uchvatiteli úmyslným ničením a loupením historických a národních kulturních hodnot v městě a okrese Slavkov velická škoda.

2. Historický pomník Mohyla míru (nedaleko vesnice Drace) byl oloupen a pohaněn Němci. Němečtí uchvatitelé uloupili v museu na Mohyle míru na dvacet obrázků, vztahující se k bitvě u Slavkova r. 1805 a také jistý počet historické výzbroje a nábojů. Němci úplně vyloupili sbírku mincí z let 1805—1812 a také zničili ikony — cenné památky na ruské vojny z bitvy u Slavkova.

3. Historicky cenný zámek Kaunicův ve Slavkově, v němž bylo též několik předmětů, jež upomínaly na bitvu u Slavkova, byl Němci oloupen a tím zneuctěn. Ze zámecké kaple byly ukradeny tři ornáty a jiné kostelní zařízení. Ze zámku udělali Němci skladiště dřevěných a papírových věcí.

4. Z kostelů města Slavkov a slavkovského okresu byly odcizeny zvony v počtu 51 kusů v celkové hodnotě 500.000 Kč.

5. Němci ukradli bronzové poprsí presidenta Masaryka v Otnicích. Ostatní pomníky a pamětní desky, které národ český postavil svým zasloužilým mužům, poručili Němci odklidit a zničit. Způsobená škoda činí asi 30.000 Kč.

6. Ve všech padesáti školách slavkovského okresu zničili Němci přes 400 českých zeměpisných map, zničili české učebnice zeměpisu, dějepisu a čítanky. Také obrazy, poprsí a podobizny československých státníků, vědců a jiných zasloužilých synů národa, jako Masaryka, Beneše, Jana Husa, Žižky a jiných úmyslně ničili. Také byly ničeny obrazy, malby, diagramy a schemata, vztahující se k vyučování zeměpisu a dějepisu. České školy se fakticky změnily v germánské kasárny. Ze školních a lidových knihoven byly zničeny tři čtvrtiny všech knih, mezi nimi vynikající díla ruských, francouzských, anglických a amerických spisovatelů. Také historická díla byla

bez rozdílu ničena. Tímto byla českým školám a knihovnám způsobena škoda přes 1 milion Kč.

7. Majetek a zařízení tělocvičných spolků Sokol, Orel a j. němečtí okupanti zabavili a většinou předali Hitlerově mládeži k používání. Divadelní zařízení Němci částečně poškodili, částečně odvezli do Říše.

8. Po příchodu Rudé armády organisovalo sovětské velitelství ochranu historických památek, museí a jiných kulturních hodnot. Nyní se zavádí v historických památkách, divadlech, školách a museích patřičný pořádek. Za pomoci Rudé armády máme úplnou možnost zvýšit svou českou kulturu na náležitou výši a svobodně užívat kulturních vymožeností lidstva.

Akt byl vyhotoven ve Slavkově u Brna dne 24. května 1945.

Předseda komise: František Kostík v. r.

Členové: Ladislav Vykoupil v. r.

vrch. strážm. Bejček v. r.

vrch. strážm. Krauhala v. r.

Josef Hanák v. r.

P. Jan Mrva v. r.

Z frontových dnů Koberic.

Již od počátku dubna se stupňovaly známky, že zdejší okolí se stane jevištěm bojového a vítězného postupu osvoboditelské Rudé armády. Den osvobození očekávan obyvatelstvem v nejbližších dnech. Přesuny německých vojáků se stávaly den ode dne početnější. Občané si zhotovovali kryty v lese, polích i zahradách. Později se ukázalo, že kryty v polích i v lese bylo nutno opustiti a většinou dobrou ochranu poskytovaly dobré domácí sklepy. Byly zakopávány zásoby, nejnütnější majetek. Bezprostředních nebezpečných zásahů však dosud nebylo. Novinářský tisk svými báhorkami se snažil stále ještě zaslepovati, dobré informace o dané situaci se šířily z přijímačů těch, jimž fungovala „černá“. Tak sledovány pozorně s mapou před zraky, s pocíty blahé předtuchy blížícího se osvobození, bojové události na východě naší vlasti, v Maďarsku i v Rakousku. Po vítězném postupu o Vídeň nastala rozhodná doba pro nás. Partyzánská činnost se stává v kraji rušnější. Němci zhotovují zákopy a překážky. V obci byli zastřeleni 3 němečtí poddůstojníci od partyzánů; partyzánská akce byla jedinečná a našla podpory u občanů. Gestapáci nemohou nic vyšetřiti a zuří hrozbami. Naši partyzáni přepadají slabší posádku německou a četnickou stanici v Otnicích, vykonávají úkol v Lovčickách a j.

Dne 15. dubna Němci transportují dobytek, žádají civilní osoby, ale muži se skryli. Přestává úplně vyučování, ve škole plno vojska. Večer přibývá transportů; vojenská auta, tanky, obrněné vozy a trény hledají záštitu pod střechou. Tento den se stává mezníkem dalších dnů válečných událostí, strachu a hrůzy.

Němci berou zásoby krmiva a steliva. Večer opravují auta za domky v „Chaloupkách“ Osvětlený prostor skýtá vhodný terč pro ruská letadla, jichž akce s příchodem vojska se též přenáší na náš kraj Tři hrozné výbuchy: dílo zkázy v okamžiku; demolováno několik domů, křik zraněných, 2 obětí na životech civilů.

V pondělí ráno nastává stěhování občanů do krytů, do vesnice přibývá lidí z města Brna. Silná letecká činnost v okolí. Elektrické vedení nefunguje. Němci zapojují vlastní dynamo a tak můžeme opět poslouchat „naše zprávy“. Němci se zařizují, jako by u nás mínili zůstat na dlouho. V hostinci zřizují telefonní ústřednu se spoustou linek. V nejbližším okolí staví profíletecká

děla. Nahání nám to strachu u vědomí, že ruská letadla brzy na hnízda tato zahájí bombardování. Nálety se stávají hrozivější. Lidé jsou většinu dne v krytech. V leteckém boji nad polem k Bílému vlku padá ruské letadlo; pilot použil padáku a je zajať. U kostela staví se německá vysílačka.

V následujících dnech bombardováno blízké okolí, zvláště státní silnice a Otnice. Dostáváme zprávy o napadených místech v okolí. Němci konají přesuny vždy večer. Rabování nabývá stále větších rozměrů; pomoci a ochrany se ani u velitelů nedovoláš; bere se vše, nač přijdou a na co stačí. Nejhorší jsou Maďaři; tito jsou při všem ještě neslychaně suroví, k předneseným stížnostem nám spílají a provokují nás; vyhrožují, že nás všechny patří postřílet; nemohou sehnati pro důstojníky bytů; pozorujeme, že se nesnášejí se svými německými spolubojovníky. V ojedinelých dnech je škola na několik hodin prázdná; letáky, shozené ruským letectvem, dávám do místností a stírám na tabuli šovinistická hesla maďarská. 23. dubna nastává větší odsun soldatesky, takže zůstává velitelství se svými složkami a sanita. Němci vyžadují odvodem na rychlo koně; zůstávají ve vsi jen koně nepředvedené a skryté. Ještě v noci kradou Němci dobytek.

Je zvláštní klid. Klid před bouří. Očekávána pravá válečná vřava. Nikdo neví, kde fronta je. Nemáme elektrického proudu ani od Němců. Ze školní střechy zjišťujeme, že boj je v blízkosti Otnic a Lovčiček. K večeru 24. dubna se dovídáme, že obě vesnice jsou již osvobozeny. Civilní osoby z Milešovic vozí raněné k nám a hned dále do Nížkovic a dokonce i do Rousínova. Děje se tak v noci. Dovídáme se při tom, že Rusové pronikli přechodně až do středu vsi Milešovic. Němečtí telefonisté ráno zuří; přestříhováno jim vedení, nic nemohou zjistit a nemají ani čas. Občané kryty v polích opustili, i z lesa přišli.

25. dubna dopol. pozorujeme bojové postavení soldatesky na polích. Palba zuřivě rachotí. Jediné telefonní vedení německé opět přestříženo, místy kus chybí. Pozorujeme u Němců zmatek. Se střechy pozorují, že osvoboditelská armáda postupuje do Milešovic. Asi už jsou osvobozeny. K 10. hodině je nutno i pro největší odvážlivce skrýti se v krytech. Dělostřelba zasahuje v obci. Výbuchy a rachot kulometů; teď jde do tuhého! Úzkostí a strachem přemožen choulí se každý v očekávání hrůzy. Neobědváme, ani dobytek není obslužen. Odhadujeme, kam granáty dopadají; chvílemi se i kryt otrásá a strašlivé výbuchy jsou provázeny svištěním nad našimi střechami. Čekáme, zda budeme míti střechu nad hlavou v pořádku. Okolo 2. hodiny odvažují se ven. Němci obsazují posice těsně za vesnicí u Koukalových. Mnoho jich je v domě a naskakují do zákopů; řada granátů do jejich posic přináší zmatek; zasažen štít domu, ale nehoří. Němci prchají překočně, mnozí zranění. Kulometry se znovu strašlivě rozštěkávají, granáty sviští. Opět do sklepa.

Asi po hodině — zvláštní ticho. — Vycházíme, ale tu už ve středu vesnice slyšíme křik Jožky Melichárka: „Chlápci, Rusové jsou tady!“ —

Ulice se plní občany, do ulic vbíhají osvoboditelé; ulicemi pronikají salvy a stupňované nadšené vítání osvoboditelů. Rusové zdraví nás rovněž nadšeně a podávají nám ruce. Srdečné „Zdrav stuj, brat“, malé občerstvení a již se přistupuje k další akci. Zdá se však, že nadšení občanů, vzájemné objímání a projevy díky s radostnou slzou v oku nesmí být již rušeny.

Nad hlavami náhle proniká střela, další a další. Dostáváme příkaz, skrýti se. Automatické zbraně rozhovořují se znova. Rolník Josef Melichárek stává se prvním rozvědčíkem a vede vojíny na německé hnízdo k ši-

Kaple „na Urbánku“.

Severně od Slavkova na kopci (362 m) ve vinohradech je zdaleka viděti kapli sv. Urbana. Půdorys tvoří kříž stejnoramenný. V rameni severním zaokrouhleném je oltář s obrazem sv. Urbana, na němž vyobrazen Slavkov z doby, kdy ještě byl obehán hradbami.

Dle nadační listiny postavena kaple roku 1712. Město projevilo v nadační listině přání, aby se tam alespoň jednou za rok sloužila mše sv. a vedlo se procesí. Také se uvolilo opravovati kapli, pokud by neměla svého jmění. Roku 1784 byla kaple uzavřena, roku 1805 od Francouzů poškozena a roku 1816 až po základy zbořena.

Nově postavena až po střechu roku 1858 z příspěvků dobrodinců a ze jmění kaple; roku 1861 ze jmění singularistů dostavěna a posvěcena. Celkový náklad byl 2.196 zl. 84 kr., nepočítaje v to bezplatný materiál, ruční práce a dovoz. Antonín Přikryl dal tehdy na své útraty postavit na kapli tři kamenné sochy sv. Antonína, sv. Anny a sv. Karla. Město Slavkov zavázalo se reversem kapli opravovati a udržovati. (Vlastivěda moravská.)

Dva skvosty chová naše starobylé město ve svém klíně. Chrám Vzkříšení Páně, který svou bílou nádherou uchvátí každého a je jedinečnou stavitelskou památkou v celé střední Evropě a slavkovský zámek s proslulým parkem. Po dlouhé době otevírá se opět nejširší veřejnosti přístup do zámeckého parku. Slavkovský zámek byl vždy ozdobou a chloubou města a až z ciziny jezdili k nám turisté, aby shlédli tuto nádhernou perlu, kterou ukrývá město Slavkov ve svém středu. Zámek, stavěný podle vzoru paláců ve Versailles, hostil ve svých komnatách mnoho významných osobností, mezi nimi v prosinci roku 1805 slavného Napoleona. Během času ztratil sice na svém původním lesku, ale germánská okupace, která si udělala z jeho komnat a sálů skladiště a z parku pastvisko pro koně, zničila jej víc než možno pomyslet. Nyní však se budeme opět procházeti zámeckou zahradou a v neděli při národní slavnosti ožije její zelený pažit pestrými barvami národních krojů, hudbou a tancem. Přijďte a zúčastněte se této slavnosti v hojném počtu!

máčkovým; byl raněn, nedbá a postupuje dál a radí; při slovech „tam jsou“ ukončil jeho chrabrá život zásah další. Padl jako první hrdina na bojovém poli kulkou německého gangstera.

Od Nížkovic blížící se tanky zasahují do obce. V okamžiku se stahují civilisté z vrchu zahrad v Kedletech, občanstvo mizí v krytech. Letmý pohled ke škole zachycuje ruské dělo v činnosti. Domy byly dosud málo poškozeny. Palba znovu hřmí. Řinčení skla, zdíva i břidlice. Opět kruté chvíle.

Když nastalo opět poněkud klidněji, odvažujeme se až do kuchyně; hrůzou jsme jati při spatření Němců s dělem. Už však bouchají na dvře a na vrata a dožadují se vstupu. Jinde vlézají rozbitými okny do domů. Ptají se po partyzánech. Zuří a lidé se před nimi snaží skrýti. Začínají loupiti a páliťi. Ve Vrchní ulici a na Újezdě hoří. Muži jsou donuceni od Němců lehnouti do příkopu, aby nemohli hasiti. Němci jednají surově.

Boj zuří celou noc. Rusové dostali posilu a s jistotou vytlačují Němce. U Bartáků dostávají zásahy z obou stran. Granát pronikl až do sklepa, v němž se mimo zabitého pana Hrozý dusí několik dalších osob, než se jim daří pod ochranou Rusů a partyzánů s nasazením života uniknouti z hořících trosek.

Před svítáním mají Rusové obec pevně v rukou. Je čtvrtek 26. dubna; z německých posic dolétají k nám stále ještě střely, ale to nevadí občanům; zachraňují, co se zachránit dá; teprve nyní možno patřiti na ničivé následky přehnavší se fronty. Ruská děla a minomety mají svá stanoviště v činném pronásledování německých barbarů. Během dopoledne podstatnou činností místních partyzánů vyčišťována ojedinělá zbylá hnízda banditů, z nichž několik zajato. Někteří zajatci projevují svou zbuynost i nyní a jsou zneškodněni. Ojediněle se ozývá štěkot střel v lese. Stále mají plné ruce práce naši místní partyzáni, kteří jsou opravdu na svém místě, kde je jich třeba. Lid, pokud byl v lesních krytech, vrací se do vsí. Každý letmo popatří na svůj dům a i když nějaké to porouchání zeje, nevadí, radost a nadšení projevuje se dále, vítáme další přísuny osvoboditelské armády a jejich velitele. Definitivně se v nás uhošťuje přesvědčení, že jsme — svobodni, zbaveni navždy otrokářů. —

Nevední pochvalou rozehvívala srdce slova velitele Rudé armády, že občané zdejší obce jsou jednou z prvých obcí, kde se k nim v takovém počtu a významnou spoluprací v bojových akcích přidali muži a zvláště obětaví partyzáni. Frontový zpravodaj umožnil mi podání zprávy do ruského tisku, velitelství si vyžádalo podrobná data nejagilnějších partyzánů pro návrh na vyznamenání.

Při osvobozovacích bojích jako rozvědčící s ruskými hrdiny působili místní partyzáni: František Němeček, Pravoslav Melichárek (syn padlého rozvědčíka Josefa Melichárka), Dušan Oslík, Eduard Marek, Miroslav Koukal (bratr partyzána Ludvy Koukala, jenž byl při převozu zbrojiva z Brna Gestapáky odvezen), z lesa Fagruntu přivedl ruské vojny do obce Frant. Ondráček.

Partyzáni, kteří byli od března činní svými akcemi v okolí, prováděli vyčišťování okolí od zbytku Němců, kteří ještě řadu dní po převalení se fronty znepokojovali a přepadávali. Mimo výše jmenovaných jsou to partyzáni: František Urban, Oldřich Dvořák, Bohuš Oslík, Bořivoj Večeřa, Miloš Bedáň, Zdeněk Kněsl. Partyzán Ludva Koukal vrátil se z gestapáckých drápů až 6. května.

Po příchodu ruské armády se dále se zbraní v ruce připojili: Jaromír Zobal, Boleslav Růžička, Věroslav Vykoukal, Otakar Valíhrach, Inocenc Kachlír a Antonín Malý. Při akcích proti německým banditům padl obětavý partyzán Miroslav Koukal, syn řídicího učitele. Pohřben byl současně s padlým hrdinou Josefem Melichárkem za neobyčejné účasti lidu, delegace vojenské a s partyzánskou poctou. Za Rudou armádu se rozloučil s našimi českými hrdiny dojemně kapitán Feodorov. Mohutným dojmem působilo zapění písně „Kde domov můj, partyzáne . . .“

Další české oběti z osvobozovacích akcí: Antonín Malý, podlehnul po zranění nohy, Josef Horák a Františka Pokorná — usmrcení střepinami granátu. V ošetřování jsou dále zranění: Rudolf Píták a Jiří Jedlička.

Při návštěvě hřbitova s úctou patříme na rudé pomníky ruských hrdinů, kteří položili životy za naše osvobození; je jich 10. Z nápisů čteme jména jen sedmi bohatýrů, další jsou neznámí. Jsou to: Ogorodov Sergej Nikoporovič, staršina Šukanov Vladimír Ivančov, Kovalenko Mikola Pavlovič, Vasil Alexandrovič Evstasev, starší seržant Buranov Zoči Musajevič, poručík Golonskij Vladimír Nikolajevič, poručík Mitrofanov Alexander Michajlovič.

Věčný dík hrdinům, osvoboditelům a věčná pamjať bohatýrům, kteří obětavou vírou bojovali, ale nedočkali se! —

Na několika místech vidíme trosky domů, zející otvory granátových účinků, spoustu skla rozbitých oken a střepin střech; tu znovu ožívají vzpomínky na bestialitu německých okupantů a následky. Oddychujeme si s blahým pocitem štěstí, štěstí z toho, že v nejkratší době bude celá naše republika opět zase naše. Prapory vlají, vlají naše prapory. Radost, nadšení a chuť do nové práce!

F. Kolář.

Boj o Pracký kopec a vesnici Praci.

V předvečer 23. dubna se začali Němci, kteří ustupovali před Rusy od Zatčan, objevovat u Mohyly míru a na výšinách kolem. Také ve vesnici bylo hodně vojska. Kolem osmé hodiny večer přijelo k Mohyle míru několik aut se štábními důstojníky, kteří ihned měli v kuchyni strážce Mohyly míru poradu až dlouho přes půlnoc.

Hned po této poradě v noci pořízena telefonní ústředna a dávány rozkazy přímo od štábu a hned za budovou se začaly budovat zákopy. Ve vesnici se též pohybovala vojenská policie, která slídila, jaká je nálada mezi českým obyvatelstvem. Obyvatelé byli ihned po příchodu vojska varováni, aby se nedali svést agenty provokatéry, kteří mluvili česky a chtěli zapřádati rozhovor s občany.

V den bitvy dne 24. dubna 1945 obsadil vojenský štáb německý na Mohyle míru sklep a odtud řídil celý průběh bitvy. Od rána značná činnost letecká.

Rusové stáli ve směru Hostěrádky-Rešov—Zbýšov—Újezd. Mezi 9.—3. hodinou odpoledne ruské dělostřelectvo ostřelovalo celou prateckou výšinu, kde byla německá pěchota. Mezi 9.—10. hodinou dopoledne vzali Rusové Hostěhradky-Rešov a kolem 11. hodiny objevili se první Rusové u hostěhradského hájku. Nastaly velmi těžké boje, neboť Němci se snažili stůj co stůj udržet výšinu. Kolem 3. hodiny odpoledne objevila se ruská pěchota u Staré hory a ruské tanky od Sokolnic. Německý štáb od Mohyly míru rychle ujel a Němci se stáhli k silnici, směřující od Mohyly míru k Praci.

První Rusové se objevili na Mohyle míru několik minut po 3. hodině odpoledne. Do naší vesnice vtáhlo hrdinné vojsko až o půl šesté nadšeně jsouc vítáno vším obyvatelstvem. Němci se dali na zmatený útek.

Jak těžké byly boje o pratecké výšiny a o samou obec svědčí i to, že za svobodu naší vlasti položilo zde životy 32 Rusů, kteří jsou pochováni jednak na našem hřbitově, jednak u Mohyly míru.

Během bitvy nutili Němci mladé hochy nosit střelivo do posic. Většina hochů však utekla a poschovávala se.

Jména padlých ruských hrdinů:

Krajcik Efim, nar. 1915,

Kučerenko,

seržant Kuzjajev Petr, nar. 1922,

Sorokin I. A., nar. 1925,

Gerasimenko T. I., nar. 1904,

Izmajlov A. N., nar. 1924,

Belkin V. G., nar. 1922,

Jagsus F. A., nar. 1925,

Zinovjev I. F.,

Solodovnik G. V.,

Jevtušenko Ivan,

Samsonov Roman,

Poljakov Ivan,

Grečka G. M., nar. 1905,

Čelcov J. N.,

Razgulajev S. A., nar. 1926,

Gvardii leutenant Vladimirov

Alexandr Vinaminovič, nar. 1910,

Olejník A. A.,

Bajčurin S. Ch.,

Kovunov I. A.,

seržant Jevsutkin Pavel Ivanovič, nar. 1902.

Z OKRESU – PRO OKRES.

Dle rozhodnutí zemského Národního výboru všichni školní inspektoři dostali dočasnou dovolenou. Jejich dosavadní funkci přebírá pětičlenná komise, která na našem okrese bude utvořena do 10. června 1945.

Reálné gymnasium ve Vyškově začíná vyučování v pondělí 28. května.

Branci — ročníky 1910, 1911 a 1912 a důstojníci roč. 1900—1909 se vrátí domů.

Živnosti — které byly po dobu okupace uzavřeny a které zahajují provoz — ohlaste to Národnímu výboru. Nové živnosti nelze zatím povolit.

Z berního úřadu. Zaplaťte daně za půl roku 1945. Dle předpisu z min. roku platí se v hotovosti přímo na berním úřadě.

Za zemřelým ředitelem K. J. Kubíčkem ze Šaratic. Ničemné velení německé posádky v Šaraticích postavilo k budově měšťanské školy v Šaraticích dva muniční vozy, aby tak patrně dokázalo, jak dovede „šestřítí“ kulturní a veřejné budovy. Ruské noční letadlo ráta tyto vozy zapálilo, slídíc po okupantech. Výbuchem přišel o život ředitel měšťanské školy v Šaraticích s manželkou i dcerou, dále hlídající vojín a občan Barták. Budova měšťanské školy i okolní domy byly těžce poškozeny. Tak tragicky odešel ředitel K. J. Kubíček dne 22. dubna, krátce před tím, než přišla osvobozující ruská armáda, na kterou se tolik těšil. Za hřmění děl, která doprovázela prchající zlotřilce, pochovali jsme skromně ředitele K. J. Kubíčka na hřbitově v Šaraticích, v blízkosti hrobů hrdinných ruských osvoboditelů. Necht' je mu osvobozená země lehká.

J. P.

Občanstvu města Slavkova. V dobách největšího našeho útisku národního i politického byla dobrá česká kniha udržovatelkou národního uvědomění. Aby veřejná obecní knihovna města Slavkova u Brna mohla ještě lépe plnit své kulturní poslání v našem městě, bude nezbytně nutno doplnit knihovnu, aby všem, zejména nejširším vrstvám lidovým byl tak umožněn bezplatný přístup k tomuto důležitému kulturnímu statku. Knihovni rada města Slavkova obrací se proto na zdejší obyvatelstvo, aby přispělo k rozšíření této knihovny vhodným knižním darem nebo peněžitým darem, jehož by bylo použito k zakoupení hodnotných knih. Knižní i peněžité dary možno složití proti potvrzení u předsedy knihovni rady JUDr. J. Trňáčka, advokáta ve Slavkově u Brna, v jeho kanceláři, Náměstí Palackého č. 81 v pracovní dny dopoledne a odpoledne od 14—16 hod. mimo sobotu.

Upozornění divadelním ochotníkům. Z podnětu místního Národního výboru ve Slavkově u Brna ustaven nový divadelní spolek. Budou v něm zastoupeny divadelní kroužky všech dřívějších spolků, které do dneška vystupovaly samostatně. Žádáme proto všechny členy zmíněných divadelních kroužků: Sokola, Cyrilské jednoty, Svazu katolických žen a dívek, Hasičů, Sportovního klubu, Mládeže národně socialistické, divadelního odboru strany sociálně demokratické, případně dalších spolků, které hrávaly divadlo, aby se zúčastnili ustavující schůze. Koná se v pondělí dne 28. května 1945 o 20. hod. v sále Sokolského kina ve Slavkově u Brna. Zveme do svého středu srdečně také všechny, kteří sice v žádném divadelním kroužku dosud členy nebyli, ale kteří by rádi v novém spolku pracovali. Přijďte přesně, abychom byli s jednáním hotovi do stanovené policejní hodiny. Přípravný výbor.

S. K. Slavkov zajíždí na turnaj do Koberic. Začátek ve 14 hodin.

Občané města Slavkova — pozor! Upozorňujeme důtklivě — nepijte nesvařenou vodu z vodovodu. Vodu před pitím vždycky převaríte!

Nákladem Národního výboru ve Slavkově. Zodpovědní redaktoři Josef Hanák a P. J. Mrva.
Knihotiskárna Řetický a Veucelides, Slavkov u Brna.